

BOLSJEVIK

DISKUSJONSBLADET TIL
RÖD UNGDOM Nr. 9 . 1974

★ LEDER: STYRK PROPAGANDA-ARBEIDET! ★

I det kommunistiske arbeidet er propagandaen meget viktig. Folk blir ikke kommunister av å delta i aksjoner alene; vi må høyne deres bevissthet fra bare å gjelde dagskampen til en forståelse for at bare revolusjonen kan løse folkets problemer. Riktige ideer vokser i kamp mot gale, og det er vår plikt å propagandere de riktige ideene for kampen, slik vi har gjort det i Vietnam-arbeidet, i EEC-kampen og i kampen mot den nye gymnaslova.

I høst satser vi stort på å rette opp svakhetene i det sjølstendige kommunistiske arbeidet. Svakhetene i har hindret spredning av våre ideer og rekruttering; til tross for at vi har vært ledende i alle de store kampene ungdommen har ført det siste året. Vi setter nå inn på ikke la oss bli "slukt opp" i fronten, men aktivt propagandere Rød Ungdoms linjer og markere oss som ledende. Dette vil i praksis bety en ytterligere styrking av ungdommens kamp.

En svært viktig del av propagandaarbeidet er avisene våre, Røde Garde og Uredd. Derfor er det nå satt igang en Røde Garde kampanje, og derfor er det et intervju med Røde Garde redaksjonen inne i bladet. Kampanjen har som mål å styrke Røde Garde slik at det skal bli bedre innholdsmessig og økonomisk sjølberga. Lenin sier: "Avisa er ikke bare en kollektiv propagandist og en kollektiv agitator, men også en kollektiv organisator." Den er et av vår viktigste midler til å få ut politikken, få fram våre linjer i de aktuelle kampsakene, samtidig som den peker på årsakene til de forverra levevilkåra og viser at revolusjonen er den veien vi må gå.

Ofte er Klassekampen det første folk kommer i kontakt med. De blir interesserte gjennom den. Slik må også Røde Garde fungere; den bør være "plogen", forløperen, for en utvida kontakt med Rød Ungdom. Når vi selger kommer vi i kontakt med flere på en helt naturlig måte, og da er det mye lettere seinere å spørre om de vil være med på en studiesirkel.

Men for at propagandaarbeidet skal spille en rolle i rekrutteringa, er det viktig at arbeidet skjer systematisk. Selv om det er bra med Røde Garde aksjoner på lørdager er det viktigste det systematiske og kontinuerlige arbeidet på de stedene man jobber eller går på skole. Der vil man få varige kontakter som man har mulighet for å gjøre noe mere med; få dem på studiesirkler og/eller rekruttere dem.

Lag blest om Røde Garde salget! Det er mye lettere å selge hvis man er mange som går rundt i samme fri-minutt. En annen fin ting er å prøve å lage store, fine standa med røde flagg, visesang, appeller osv. Slik at folk blir trukket til standen.

FØR LANDSMØTET:

TO LINJER I ØKONOMIARBEIDET

Kampen mellom de to linjene i den økonomiske oppbygging i Rød Ungdom viser:

Kontigenten må være det viktigste beinet i sjølberginga i en kommunistisk organisasjon. Rød Ungdom har i den siste tida vært i jevn framgang på det økonomiske området. Når det gjelder kontigenten går innbetalinga sikrere og mer regelmessig enn før. Men det er fremdeles lag og enkeltmedlemmer som ikke tar alvorlig på å oppfylle pliktene sine slik at vi i dag har to alvorlige svakheter i kontigentarbeidet: en del penger kommer aldri inn til Sentralstyret og hovedtyngden av pengene som kommer inn, kommer etter fristen.

Disse svakhetene skyldes ikke en tilfeldig lav forståelse for kontigentens betydning, men er et resultat av kampen mellom de to linjene i Rød Ungdom. Situasjonen i dag er at vår økonomi ville få et alvorlig slag viss organisasjonen ble lyst ulovlig. Fra denne situasjonen går det bare en vei som tjener arbeiderklassen og ungdommens interesser: veien ved å bevisst styrke didiplinen på økonomiens om-

rådet slik at vert øre kommer inn og ingen frist brytes, -veien med at alle revolusjonære ser som sin oppgave å sikre den kommunistiske bevegelsens økonomi.

Opp mot denne linja som peker framover mot revolusjonen, står ei borgelig linje som vil sabotere Rød Ungdoms sjølberging og gjøre oss avhengig av fiendens nåde. Denne linja står de for som ikke sørger for at alle i

laget betaler og de som ikke overholder fristen. Ikke i ord, men i praksis. Alle slike handlinger setter oss nemlig tilbake i kampen for å kunne utvide virksomheten vår og å kunne tåle en skjerpa situasjon.

De nåværende vedtektene våre og seinere Sentralstyrevetakt slår fast at bare lag som betaler all kontigent en sin i rett tid er lag av Rød Ungdom. Brudd på vedtektene på dette viktige punktet er et alvorlig uttrykk for at den linja som vil gjøre Rød Ungdom til en reformistisk organisasjon som er avhengig av å bli "godtatt" av undertrykkerstaten, har overtaket i det økonomiske arbeidet. Derfor er det klart at:

LAG SOM IKKE HAR BETALT ALL KONTIGENT FOR DE TRE FØRSTE KVARTALER I ÅR VIL IKKE FÅ SIN LANDSMØTEDELEGAT GODKJENT!

LANDSMØTET MÅ VÆRE SJØLBERGA, SAML INN LANDSMØTEKONTIGENT!

Landsmøtet er Rød Ungdoms høyeste organ. Det trekker lærdommer av fortida og staker opp politikken framover. Landsmøtet er av avgjørende betydning for at den demokratiske sentralismen skal fungere i organisasjonen vår. Her samles nemlig delegater fra alle lag i hele Norge for å utføre disse oppgavene.

Et slikt arrangement er imidlertid et enormt økonomisk løft. Bare reiseutgiftene er svimlende. Disse utgiftene kan vi ikke belaste den sentrale økonomien og derfor innfører vi en Landsmøtekontigent slik at det hele kan bære seg. Den blir på mellom 150 og 250 kroner pr. delegat, som skal betales seinest på Landsmøtet. Lag med høyere reiseutgifter vil da få tilbake differansen.

Nærmere beskjed om det eksakte beløp kommer seinere, men ikke vent på det!

Start innsamlinga allerede nå!

LANDSMØTEDEKUMENTER

TO FORSLAG TIL VEDTAK TIL LANDSMØTET.

• GJØR VERNE-PLIKTEN!

Forslag til internt vedtak på Landsmøte.

Mil-bevegelsen i Norge ble danna gjennom opprøret med pasifismen. Helt fra 1969 har Rød Ungdom hatt vedtak på at alle mannlige medlemmer skal gjøre politisk militærtjeneste. Allikevel kan vi slå fast at mange av Rød Ungdoms medlemmer har unnlatt å avtjene verneplikten. Det har fått lov til å utvikle seg en stil der militærtjenesten blir sett på som en slags "privatsak". Rød Ungdom har ikke i stor nok grad evnet å nedkjempe tendensen hos progressiv ungdom til å ta sivilarbeid eller dimittere. Denne situasjonen må endres.

POLITISK NØDVENDIG:

I ethvert classesamfunn bygger den herskende klasse opp sin stat, sitt voldsapparat. Så også i Norge! Militærapparatet er ikke et forsvar for folket, men ene og alene et forsvar for borgerskapet. Dette betyr at voldsapparatet med sikkerhet vil bli brukt mot folkets revolusjonære kamp. Og vi må være klar over: Selv om vi kan håpe på at soldatene "snur våpnene" når det

kommer til alvor, er dette bare et lønnlig håp så lenge ikke vi går i spissen for å propagandere slike ideer i dag, blandt soldatene.

Det betyr videre at folket står uten forsvar mot et imperialistisk angrep. Om våpnene skal tas opp, avgjøres av borgerskapets interesser.

Disse to sidene ved det norske klasseforsvaret gjør vårt arbeid i militæret til et spørsmål om seier eller nederlag i revolusjonen. Vi vet at kampen mellom supermaktene USA og Sovjet tiltar i styrke. Norge er fra før et attraktivt område for imperialismen, med olja vil vi stå ytterligere i sentrum. Dette har selvsagt også militær betydning, imperialismen har bare en metode og forsøke å løse sine problemer på: krig

Også kampen i vårt hjemlige "Forsvar" skjerpes: Offiserne og forsvarsledelsen har gått til et stortilt angrep på soldatenes demokratiske rettigheter. Hånd i hånd med forsvarsledelsens offensiv har Unge Høyre opp-prioritert soldatarbeidet. Deres mål er å spre anti-kommunisme og sabotere soldatkampen på alle plan.

Faren for en verva hær, underbygget av det store antall militærnektende, må ikke undervurderes. Det er vervede mannskaper som går engelsk imperialismes ærend på Irland, en verva hær er borgerskapets mest pålitelige redskap.

Å undervurdere kampen i militæret er å stille folket forsvarsløst, både for angrep fra vårt hjemlige borgerskap, og for angrep fra imperialismen. Den skjerpede situasjonen, såvel internasjonal som nasjonal, krever at vi snarest tar et oppgjør med alle ideer som står i veien for politisk militærtjeneste.

ARGUMENTER OG UNNSKYLDNINGER

"Sosialt, økonomisk"

Da Rød Ungdom stilte parolen: Politisk militærtjeneste var det ikke fordi vi ikke viste at dette medførte problemer for den enkelte: personlige, økonomiske, sosiale. Tvert om: dette er saker som alle arbeiderklassens og folkets gutter stilles ovenfor, og de er reelle nok.

Kommunister skal ikke løpe vekk fra massenes problemer eller individuelt prøve å løse dem for seg selv. Vår oppgave er å gå ut og leve massenes liv, og stille oss i spissen for kampen for bedre kår. Ved å dra ut tidligere reduseres ulempene til et minimum, dessuten: vi har en mening med vår militærtjeneste, og vi har organisasjonen i ryggen som støtter oss politisk og sosialt. Tiltak må treffes, slik at også jentene skal kunne ta aktiv del i vår militærpolitikk. Situasjonen i dag, at jentene ofte presser på for å beholde gutten hjemme, må endres gjennom å øke forståelsen for militærpolitikken som hele bevegelsens sak, og gjennom at Rød Ungdom ser som sitt ansvar å tre støttende til overfor "soldathustruer".

"Jeg trengs i den politiske jobben på hjemstedet"

Allment er vår linje: politisk militærtjeneste for alle Avgjørelser som prioriterer anderledes må ikke fattes på individuell basis, bare DS eller OK kan ^{ta} avgjørelser som aviker fra den almenne linja.

"Sivilarbeid"

Å ta sivilarbeid fyrer opp under argumentene for verva hær. Å ta sivilarbeid betyr videre at progressive krefter tappes fra soldatkampen: trekkes ut fra et område som er av avgjørende betydning for revolusjonen.

At også sivilarbeidere kan gjøre politisk jobb, overskygges fullstendig av det faktum at hver eneste progressiv sivilarbeider betyr en progressiv soldat mindre. Rød Ungdomere må selv gå i spissen for å avslutte "sivilarbeider-epoken", og aktivt propagandere utad

forvingen progressive tar sivilarbeid.

"Tjenestegjøre nær hjemstedet"

Det finnes også dem som så snart de er kommet ut, søker seg til et stille lite sted nær hjemstedet. Til dette er å si: Vi drar ut for å jobbe politisk, delta i massenes kamp. Like lite som man deltar i gymnaskampen ved å ta artium pr. brevkurs, deltar man i soldatkampen ved å søke seg til et kontor etter personlige vurderinger.

HVA ER IDEOLOGIEN BAK ARGUMENTENE ?

I Rød Ungdom setter vi arbeiderklassens og folkets interesser over personlige. Vi har som prinsipp å delta i massenes liv og massenes kamp. Vi ser oss forpliktet til å følge de vedtak organisasjonen fatter, annet ville være å undergrave bevegelsens slagkraft.

Det disse fundamentale prinsippene man bryter ved ikke å gjøre sitt ytterste for å gjøre politisk militærtjeneste.

DRA UT I MILITÆRET:

1. Alle mannlige medlemmer av Rød Ungdom (som ikke av helt klare helsemessige forhold blir dimmitert) skal avtjene politisk militærtjeneste. Det oppfordres til å dra ut tidlig slik at økonomiske og familiemessige problemer blir minst.
2. Det er hele organisasjonens plikt å støtte disse kameratene slik at de kan gjøre et best mulig politisk arbeid, og slik at personlige problemer reduseres. Organisasjonen må arbeide aktivt utad for at alle progressive gjør politisk militærtjeneste. Medlemmer som (mener de har grunner for ikke) å avtjene militærtjenesten, plikter å ta dette opp i laget til diskusjon. Laget skal legge den politiske linja som kommer fram i dette vedtaket til grunn for diskusjonen. Dersom diskusjonene ikke fører til at kameraten forandrer mening, skal det rapporteres til OK eller DS slik at diskusjonen kan føres videre før noen endelig avgjørelse tas.
3. Lagsstyrene plikter å gi rapport til DS eller OK om medlemmer som skal ut.

Forslag til

VEDTAK OM KOMMUNE- OG FYLKESTINGS-
VALGET 1975 (internt).

1. Rød Ungdom støtter helhjertet AKP(m-l)s vedtak om å delta i kommune- og fylkestingsvalget 1975.

Å stille opp er revolusjonært alternativ til de borgerlige, sosialdemokratiske og revisjonistiske partilistene er viktig for å utvikle den politiske kampen blant arbeiderklassen og ungdommen. I dagens situasjon er det riktig å føre valgkamp på grunnlag av en revolusjonær plattform som blant annet tar avstand fra begge de to supermaktene, og forene denne plattformen med konsekvent støtte til folkets dagskrav.

2. Siden stortingsvalget i 1973 har SVs ledelse gått med stormskritt mot høyre. I en rekke saker har de støttet derene imperialistiske supermakten, Sovjet. De har gått inn for samarbeid med det arbeiderfiendtlige DNA. De har boikottet flere anti-imperialistiske aksjoner, og fulgt en feilaktig linje i en rekke av folkets og ungdommens dagskamper. På Stortinget har de verken arbeidet for å avsløre det parlamentariske demokratiet som en form for borgerskapets diktatur, eller stått for en konsekvent støtte til interessekampen.

Om kommune og fylkestingsvalget

Sjøl om SV fortsatt tar riktig standpunkt i enkelt-saker, noe som gjør det mulig for å samarbeide med SV i konkrete aksjoner, er den revisjonistiske høyereutviklinga helt klar.

3. På bakgrunn av denne utviklinga støttet Rød Ungdom AKPs vedtak om ikke å gå inn for sam arbeid med SV i valget i 1975. Det fins ikke idag noe grunnlag for vlagsamarbeid med SV på en konsekvent progressiv og anti-imperialistisk plattform. Det er SVs ledelse som sjøl har likvidert mulighetene for en sãnn enhet.

4. I valgkampen vil AKP legge hovedvekt på arbeiderklassen, spesielt i storindustrien. Ved siden av dette legger AKP sentral vekt på ungdommen i valgkampen. Dette skyldes både at ungdommen er strategisk viktig, og at den kommunistiske bevegelsen står relativt sterkt blant ungdommen.

AKPs prioritering av ungdommen stiller store krav til Rød Ungdom. Vi kan ikke ta lett på valget og si at "for ungdommen er andre ting viktigere".

Vi må føre alle valgkampens viktigste kampspørsmål ut til diskusjon blant ungdommen på arbeidsplasser, skoler, og i boligmiljøer. Vi må konsentrere oss om å vinne de progressive, og samtidig utvikle masseagitasjonen. Vi må diskutere iherdig med SVUs medlemmer og sympatisører, og vinne flest mulig av dem for AKPs linje i valget. Vi må ta initiativ til prøveavstemninger i klassne og på skolenne, og lage åpne møter om valget.

For at vår linje i valget skal nå ut blant ungdommen må vi begynne valgkampen på våren. Tida fra skolene begynner og fram til valget er for kort til å føre skikkelig valgkamp.

Vi går inn for en aktiv linje i valgkampen av to grunner: Fro det første fordi det er svært viktig å føre denne politiske kampen blant ungdommen. Det er viktig for oppslutninga og rekrutteringa til Rød Ungdom, og det er viktig for å utvikle linje for ungdommens anti-imperialistiske kamp og interessekampen. For det andre fordi det er vår revolusjonære plikt å støtte opp om AKPs virksomhet. En av Rød Ungdoms viktigste oppgaver vil alltid være å støtte partiet.

5. Alle distriktsorganisasjoner, lag og medlemmer må delta aktivt i valgkampen.

Der AKP av sikkerhetsmessige grunner ikke velger å stille liste, må det gjennomføres en aktiv valgboikott. Valgboikotten må særlig rettes inn på å vinne de mest progressive for boikotten. Vi må forklare at en stemme til SV lokalt, uansett om SV stiller relativt bra folk på lista, vil fungere som en støtte til hele SV og til SVs ledelse. En sãnn støtte vil vær i strid med vårt revolusjonære og anti-imperialistiske program, og skade den nødvendige politiske kampen på venstresida. Det er uforenelig med medlemskap i Rød Ungdom å gå imot AKPs og Rød Ungdoms linje i valget ved å stemme på andre partiers lister.

Sentralstyrets Arbeidsutvalg

Dette forslaget bygger på de diskusjonen som hittil er ført i AKPs grnngorganisasjoner og ledende organer. Når det står "vi støtter AKPs vedtak..." skal det ikke oppfattes som at AKP har fatta noe endelig vedtak, men bare son en antakelse av hva AKP kommer til å vedta. Grunnen til at vi har måttet gå fram på denne måten, er at medlemmene skal sette seg inn i saka så tidlig som mulig.

Hvem skal nomineres?

1. I forslag til vedtekter står det § 11: "Sentralstyret skal velges blant Rød Ungdoms mest politisk framskredne, pålitelige og erfarne medlemmer. Det skal sette Rød Ungdoms linje i verk, på mest mulig kraftfull og effektiv måte, innafor den ramme vedtektene og Landsmøtets vedtak setter."

Hvor ble det av alle våre omdanna prisipper? Hvor ble det av: Nominer uerfane folk med kampvilje, prioritert jenter og ungdomsskoleelever, unge arbeidere.

Nominer dristig, sentralstyret skal ha folk med forskjellig nivå."

JENTER

For det første, jentene blir undertrykka med denne føslagstekstem. Det er klart at gutta er sterkere enn jentene i Rød Ungdom. Vi har færre jenter i ledende stillinger enn gutter, i forhold til prosenten jenter. Dette skillet blir utdypet i vedtektsforslaget.

Jenter og gutter stiller på forskjellig grunnlag, derfor kan de ikke vurderes ut fra det samme. En jente kan være mye mer framskreden ut fra sine forutsetninger enn en gutt, men han blir valgt framfor henne fordi han er "sterkere"! Får vi fram jentekadre på den måten? Styrker vi jentekampen? Nei.

ANDRE GRUPPER

Det samme gjelder i en viss grad andre grupper- ungdomsskoleelever og unge arbeidere. Ungdomsskole-

elever har som oftest vært medlem så kort tid at de ikke kan være erfarne. Men det kan være en sterk vilje til å kjempe, en sterk utvikling. Slike folk bør velges! Unge arbeidere kan ha vanskelig med å tilegne seg teoretisk kunnskap, derfor kan det ta lengre tid å bli teoretisk framskreden og erfaren. Men ut fra sine forutsetninger, kan de ha kommet langt teoretisk, og de har ofte et bedre klassestandpunkt. Slike folk bør velges!

-Altså: Vi har ulike grupper i Rød Ungdom, Og folk bør vurderes ut fra sin egen gruppe. Ellers ender vi opp med et Sentralstyre med bare studenter og gymnasiaster, og for mange gutter.

2. I §4 er det ingen prioritering av den matrielle og ideologiske jenteundertrykkinga. Jeg mener at frigjøringsbevegelsen blant unge jenter har blitt svekka av at Rød Ungdom-jentene har kjørt for mye på ideologisk kamp: "bevisstgjøring, kjønnsroller, sminke, klær etc" Vi mangler en politikk i kampen mot det matrielle undertrykkinga. Vi må prioritere kampen på det matrielle planet. Bare da kan vi reise en slagkraftig frigjøringsbevegelse blant de unge jentene.

Torunn.

SVAR:

NOMINER ETTER RØD UNGDOMS BEHOV

Du mener at folk skal vurderes ut fra sin egen gruppe, at det er det viktigste ved nominasjonene. Dette er galt, det viktigste kriteriet ved nominasjon er: hva trenger organisasjonen nå? Hva slags ledelse vil være best for slagkraften etc. Vi trenger alltid de sterkeste i ledende organer, Erfaring viser at det er vanskelig å fostre folk innafor et ledende organ.

Det er klart at vi må sloss for å få fram jente-, ungdomsskole-, unge arbeidere-kadre! Men utgangspunktet i en nominasjon må alltid være en vurdering av organisasjonen, og ut fra det dens behov. Så må man finne de folka som utfyller de krava som organisasjonen stiller.

Men hvordan styrker vi kampen blant de gruppene du nevner? Ved å nominere et visst antall av hver til Sentralstyret? Nei- hvis de ikke er sterke nok, vil det ikke bety noen berdring i situasjonen. Å ha mange ungdomsskoleelever i Sentralstyret behøver ikke å bety at vi styrker deres kamp.

Trine.

Klippet fra internbladet for Oslo/Akershus

debatt om **FORSLAG TIL ARBEIDSPROGRAM**

Kampen mot imperialismen

Avsnittet som er kalt "Kampen mot imperialismen. For nasjonal sjølråderett og internasjonal solidaritet" i forslaget til arbeidsprogram, har – etter min mening – endel store svakheter. Dette er et viktig avsnitt for det tar opp vårt forhold til saker som skjer utafor Norges grenser. Saker som angår hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Saker som angår hele verdens folks kamp. Saker som får konsekvenser for utviklinga av klassekampen i hele verden og for Rød Ungdoms oppgaver i forhold til dette. Derfor må vi grundig diskutere innholdet i dette avsnittet for å sikre at vi virkelig får fram Rød Ungdoms vurdering av situasjonen i verden og folkets kamp mot imperialismen.

Først litt om helheten i avsnittet. Bare 1/4 av forslaget behandler situasjonen i verden, mens resten er viet nesten utelukkende norsk imperialismen og det norske folkets oppgaver. Ikke misforstå. Det er viktig å få med. Det bør kanskje mer om f.eks. EEC og NATO. Men vårt arbeidsprogram skal legge grunnlaget for Rød Ungdoms framtidige virksomhet. Et slikt dokument må slå fast hva vi mener om situasjonen i dag og hva vi har tenkt å gjøre ut i fra det. Vi mener mye mer og har tenkt å gjøre mye mer enn det som står i forslaget.

I tillegg til det som står i forslaget, mener jeg følgende må inn i forslaget:

1. En kortfatta analyse av situasjonen i verden. Det må si at:

— den viktigste motsigelsen i verden i dag, går mellom imperialismen og sosialimperialismen på den ene sida og verdens undertrykte folk på den andre.

— i verden i dag finns det to supermakter.:USA og Sovjet. At disse i dag både samarbeider og strider om verdens herredømme. At striden er absolutt og langvarig, mens samarbeidet er relativt og kortvarig.

— motsigelsen mellom USA og Sovjet skjerpes. At USA's og Sovjets kappestrid om verdenshegemoniet er en trusel mot verdens folk, inkludert folkene i Vest-Europa.

— USA og Sovjet forbereder krig.

2. Om Sovjet og sosialimperialismen. Her må det slås fast at:

— Sovjet har skifta farge og blitt et sosialimperialistisk, sosialkapitalistisk og fascistisk land.

— Sovjet driver en aggressiv politikk på lik linje som USA. At Sovjet er en trusel mot verdens folk, inkludert det norske. (50-mils grensa),

— Å være mot sosialimperialismen er et spørsmål om å være anti-imperialist eller ikke. At å forsvare Sovjet er å støtte opp om en imperialistmakt.

3. Rød Ungdoms oppgaver i forbindelse med dette.

Her må vi få fram at Rød Ungdom:

— er mot all imperialismen. Vi vil reise kampen mot begge supermaktene.

— er mot begge de to imperialistalliansene. (NATO og Warsava-pakta).

— er mot supermaktenes innblanding i undertrykte folks og nasjoners kamp. (Eks. Palestina og Kypros).

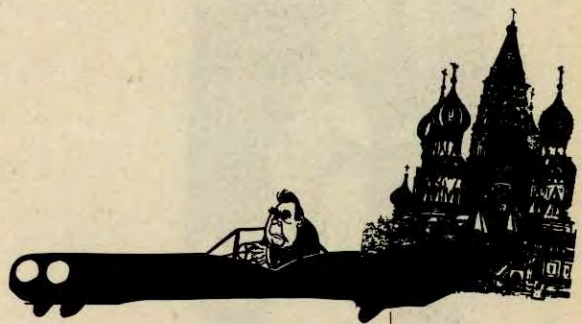
— støtter alle som kjemper mot supermaktene.

— støtter de øst-europeiske folkenes kamp for nasjonal sjølråderett og sosialisme. Sovjet ut av Tsjekkoslovakia.

Alt dette må sjølsagt formuleres på en annen måte og begrunnes mer eller mindre grundig.

HÅKON.

Klippet fra internbladet for Oslo/Akershus

DNA/LO-LEDELSEN

KRITIKK AV ARBEIDSPROGRAMMET OM DNA/LO-LEDELSEN.

I forslag til arbeidsprogram står det litt om DNA/LO-ledelsen under "Ungdom under utdanning", "Gymnaset", "Yrkesskoleelevene" og "Styrk fagbevegelsens kampkraft". Mye av dette blir hengende i lufta fordi vår holdning til DNA/LO-ledelsen ikke blir slått fast noe sted. Jeg skal gjennom noen eksempler prøve å forklare hva jeg mener.

1. Under avsnittet om gymnaset står det: "Den (dvs. den progressive linja i gymnaskampen) bygger alltid på massekampen, og stiller seg i spissen for kampen mot staten og LO-ledelsen." Dette er sjølsagt riktig, men før dette sitatet er DNA's rolle beskrevet som innføreren av "enhetsskolen" og de som setter i gang en hetskampanje mot elevene. Er det bare derfor den riktige linja er kamp mot DNA/LO-ledelsen?

Nei, det er fordi folk som Bjartmar Gjerde konsekvent bekjemper elevenes interesser, at vi skal konsekvent kjempe mot DNA/LO-ledelsen. Det dreier seg ikke om forvirra sosialdemokrater som foreslår dustete lover, og hetser mot sine motstandere. Det dreier seg om klassefiender, borgere som setter i gang angrep på ungdommen fordi de sjøl og deres venner tjener på det. DNA-pampene i f.eks. Statoil er like interessert i å spare penger, slik at mer kan brukes til å støtte opp om deres oljeeventyr som resten av den norske monopolkapitalen. At de hetser mot elevene er bare en del av deres taktikk i kampen mot elevene. DNA/LO-ledelsen vil prøve alt for å sikre at deres angrep blir vellykka. Det var ingen dårlig sosialist som lurte NGS-ledelsen i fjor, men en innbarka, sleip og lur borger.

2. Det er skrevet "Sosialdemokratene" gjennom hele forslaget, når man mener DNA/LO-ledelsen. Som sagt er disse personene mer enn sosialdemokrater i vanlig forstand. De er en del av monopolkapitalen. Men det kan

være gunstig å kalle dem sosialdemokrater. De kaller seg sjøl det. De bruker tradisjonelle sosialdemokratiske uttrykk og frasen: Deres politikk skiller seg fra andre borgelige partiers politikk fordi de kan ta seg sine framstøt i lyserødt preik, de har venstre alibier som f.eks. motstand mot Chilejuntaen osv.

Men DNA/LO-toppen har skilt seg fra det tradisjonelle sosialdemokratiet ved at de har objektive interesser av å undertrykke folket i Norge. Gjennom sine posisjoner i monopolkapitalens stat, i statsbedrifter, i foretak som NKL, Samvirke, Landsbanken, Statoil osv. De skiller seg også fra sosialdemokratene i SV som snakker en del om sosialisme og kamp, men som i praksis driver reformisme og classesamarbeid. DNA/LO-ledelsen ^{og} classesamarbeid som en god ting. Ut fra dette mener jeg at vi bør bruke uttrykket "høyre-sosialdemokratiet" om DNA/LO-ledelsen.

Den underdanige Aspengren som lar seg kommandere av NAF-direktøren? Nepp. Vi tror Aspengren er en høyst aktiv m e d spiller i sammensvergelsen.

(NTB-foto)

3. Under avsnittet "Ungdom under utdanning" står det: "I denne kampen (dvs. elevkampen) har sosialdemokratiet vært kapitalens beste støttespillere." Det har de utvilsomt vært. Og det har de vært som sagt, fordi de tilhører kapitalens rekke. Ut av et engang revolusjonært arbeiderparti har det utvikla seg et skitt arbeideraristokrater. Disse folka er monopolkapitalens representanter i fagbevegelsen og Stortinget. Disse folka er ute etter å tjene seg rike på bekostning av folkets levevilkår. Disse folka vil forsvare sine klassebrødre i DNC og Akerkonserne sin stilling gjennom sitt politiske arbeid. Disse ^{håve} fyner nå muligheter til å vinne store profitter gjennom olja.

Derfor er sosialdemokratene mer enn "kapitalens beste støttespillere".

Jeg mener at arbeidsprogrammet bør et sted (i innledninga?) gi en sammenfatta analyse av vår holdning til DNA/LO-ledelsen. Og ha med et punkt der det forklares hvorfor samarbeid med DNA/LO-ledelsen er det samme som classesamarbeid.

OLAV.

Klippet fra internbladet for Oslo/Akershus.

INTERVJU MED RØDE GARDE

Hvem er dere i Røde Garde?

Vi er en redaksjon sammensatt av skoleelever, arbeidere og studenter. Og alt arbeidet blir gjort på fritida.

Mange lurer sikkert på hvordan et slikt blad lages. Kan dere fortelle litt om det?

Når vi er i gang med diskusjonen om neste nummer er det alt ett i trykken. Det tar ca. 6 uker fra denne diskusjonen starter til bladet er ferdig og til salgs.

Hvordan blir innholdet i bladet valgt?

Det blir valgt ut i fra ei ramme bladet har utifra en almen prioritering med skolestoff, fra arbeidsplasser, internasjonalt osv. Så må vi diskutere hva vi skal ha med av artikler ut i fra den aktuelle situasjonen.

Bestemmer dere innholdet sjøl?

Nei, vi diskuterer jo utkastet vårt med de sentrale organer for å få kritikk eller andre ideer på hovedoppslagene. Så har vi igjen et møte hvor vi diskuterer hva vi skal legge vekt på i de forskjellige artiklene, og fordeler oppgavene.

Dere må altså skrive mye av stoffet sjøl?

Kontakten med korrespondenter til Røde Garde er begynt å bli bedre, men enda er situasjonen slik at vi er nødt til å skrive mye sjøl. Det er viktig at vi får flere Røde Garde korrespondenter som kan sende inn artikler og tips om ting som bør være med i bladet.

Rød Ungdoms medlemmer skal utforme Røde Garde.

En korrespondent er en start på dette kan en si. For det blir artikler som er laget av medlemmer

av Rød Ungdom eller at vi har laget en artikkel i samarbeid med hverandre.

Mye bra kritikk har kommet på Røde Garde nr. 6. Vi har prøvet å ta denne kritikken til etterretning med bl.a. å variere innholdet i bladet. Men vi regner oss ikke som ferdige med å forbedre bladet. Derfor er det viktig at medlemmene diskuterer bladet og sender inn kritikk av Røde Garde og dens utvikling.

Men hvem kan bli korrespondent?

Det kan faktisk dem som vil bli. Og det er ikke noe krav at folk skal være halvprofesjonelle journalister av noe slag. Det viktigste er at disse sender inn artikler, store og små, fra det som skjer på hjemmeplassen.

Jeg må bare få si at det som har kommet fra korrespondentene har vært veldig bra.

Propaganda -rekerutering og Røde Garde må vel henge

mye sammen med hverandre?

Ja det er viktig at vi selger mange Røde Garde og øker opplaget. Og det går an ved å konsentrere innsatsen.

Erfaringene viser det hos lag som gått til kamp for å øke salget. Det er viktig å presisere at propaganda er noe ner for oss kommunister enn bare å gi ut blader fordi alle andre organisasjoner og foreninger gjør det. Det som er viktig når vi går ut med vår propaganda er at vi skal spre våre kommunistiske ideer slik at det blir folkets ideer. Røde Garde skal være som en plog som gjør det mulig for oss å nå fram. Og det er ennå få her iland et som har kjennskap til vår politikk, og det vil det fortsatt være dersom ikke vi kommunister propaganderer skikkelig for våre ideer.

Hvordan fungerer "plogen" i dag?

Når f. eks skolefolk selger 20 eksemplarer på en skole med 400 elever så kan vi ikke se oss fornøyd med det. Det må satses og tas som det det er en meget viktig oppgave. For å bli en masseorganisasjon kreves det at vi bruker Røde Garde og blir flinkere til å spre det i det miljøet vi jobber i.

Hvilken salgsmetode bør vi bruke?

De diskusjonene som hittil er ført viser at den beste metoden er kollektivt salgsarbeid. Dvs. flere medlemmer går ut sammen i skolegården sammen og selger. Og at de oppsummerer erfaringene de har gjort og sender dem inn til Røde Garde eller Bolsjevik.

En del lag har også gode erfaringer med standa hvor de gjør litt ekstra ut av salget ved å bidra med visesang, røde flagg m.m.

Det finnes framskredne lag som selger Røde Garde til 100 av 400 elever. Vi må forkaste ideen om "at dette er umulig for oss", og gjøre en innsatts for å lære av de framskredne lagas eksempel.

Hvordan går Røde Garde kampanjen?

Målsetninga er 2000 nye abonnenter. Sommeren og høsten har gitt oss halvparten, men det har dabbet noe av i det siste. Skal vi ha et opplag som er en masseorganisasjon verdi, må vi ha en solid grunnmur av abonnenter. 25000 til Røde Garde!

Skal vi greie å holde kvaliteten på det nåværende nivå med 24 sider, to farvers trykk på for og midtsidene, sier det seg sjøl at vi trenger mye mere penger. Det er viktig at vi får inn disse pengene raskt slik at vi får et blad som står i forhold til den kampen vi er i. Hvordan greier dere det økonomiske i dag?

Dersom alt blir solgt og betalt har vi et overskudd på ca. 2000 kroner. Men det er før porto, kontorutgifter, reiser osv er betalt.

Hva er det viktigste nå?

Dersom alle lag selger de bladene de mottar og betaler raskt, og helst på forskudd, er det ikke lenge igjen før bladet er sjølbarga. Men med dagens innbetalingsprosent er vi nødt til å doble opplaget. Derfor er det viktig at det tas en kamp mot stilen å bare dele ut bladene til de enkelte medlemmene og la dem støve ned under senga. Vi må organisere salget skikkelig på en slik måte at penga betales umiddelbart etter mottagning.

TRØDAL-SAKA.

Sett forvaret på tiltalebenken.

Litt om den siste utviklinga i Trødalsaka (alt bakgrunnstoff finner du i Trødalboka).

Etter dommen i Bodø byrett krevde Trødal ny realitetsbehandling i lagmannsretten. Dette blei avvist. Saka blei så anka for Høyesterett og kom opp der 20. juni. Høyesteret fant at premissene for byrettsdommen var så mangelfulle at de måtte oppheve dommen. Samtidig oppfordra Høyesterett indirekte til ny saksbehandling. Statsadvokatn i Nordland fulgte opp dette med å begjære ny rettsak. Den er satt til 12. november.

Hva er viktig å merke seg i Trødalsaka?

For det første:

Rettsapparatet har i all hovedsak vært et talerør for de som vil ha Trødal dødm, dv. DNA/Forsvarsledelsen. Eks.: To ganger avslag på behandling i lagmannsretten, så godt som forhåndslaga dom i Bodø.

At Høyesterett oppheva dommen går på to ting:

- På grunn av opinionen og støttearbeidet kunne rettsapparatet bare ta en overflatisk "klubbing" av dommen. En kunne heller ikke gi Trødal særlig streng straff.
- Det finnes nitsugekser innafor rettsapparatet som vi kan utnytte. Deler av rettsapparatet holder på en "nøytral - ikkepolitisk" jus preget

av liberale og etiske verdier. Andre deler er mer åpent reaksjonær. Det siste var tilfelle i Bodø. Dommen derfra var så grov at den ikke engang ikke oppfylte et minstemål av faglig-juridiske kriterier.

For det andre:

Støttebevegelsen for Narve Trødal er en historisk størrrelse; mer omfattende enn f.eks. bevegelsen mot beredskapslovene og NATO i 1948/49. Det er vårt ansvar å ta vare på denne bevegelsen og å utvikle den.

For det tredje:

Byretten i Bodø må ta stilling til øvingsmeldingene. Høyesterett har slått fast at retten må vurdere om det er samsvar mellom de faktiske forhold rundt øvelsene og Narve Trødals egen oppfatning av dem. Det skal vi vise dem at det er - i retten skal vi dokumentere alt det vi vet om Forsvarets øvingsvirk-somhet.

Hva skal vi gjøre:

- ta aktivt del i støttearbeidet, og rette det inn mot rettsaksa. Vi skal vise at saka ikke er glømt.

Støttekomiteen vil komme med konkrete opplegg (demonstrasjon løpesedler osv.). Følg med i avisene (KK) eller skriv til oss.

Det er ikke tilfeldig at det er en kommunist som er tiltalt i Bodø-- det gir oss et særlig ansvar i denne saka. Ved siden av det konkrete støttearbeidet er diskusjonen om perspektivene på Trødalsaka viktig:

- er DNAs rolle i Trødalsaka tilfeldig?
- hva har ska vist oss om Forsvaret og statsapparatet?
- hvorforfører Reidar T. Larsen diskusjonen på avveie (ut i den grøta som DNA satt i i 30, åra) når han sier at offiserene er u-lojale - og ikke samtidig tar standpunkt til klassestaten og spørsmålet om væåning av arbeid erklussen.

Gjennom Trødalsaka kan vi gi spørsmålet om væåna revolusjon kjøtt og blod. Det er sabotasje av vår langsiktige målsetting å ikke gjøre noe med Trødalsaka!

m-l'ere i støttekomite

STUDIESPALTE:

DE NYE TSARENES innenrikspolitikk

Den siste tida har det fra inn- og utland kommet mye fyldig materiale om Sovjet. En del av dere har kanskje verken hatt tid eller kapasitet til å sette dere inn i alt. Det kan være vanskelig å få skikkelig grep om de sakene som er viktigst. I to artikkelser skal vi ta opp de mest sentrale spørsmål angående Sovjets innenriks- og utenrikspolitikk. Mest har vi henta stoff fra det svenske heftet "Sovjet i dag" som er brukt til studiemateriale i den svenske m-l - bevegelsen. Dessuten bør dere alle kikke på Røde Fane nr. 4 om sosialimperialismen.

Alle veit at en ubevæpna mann er forsvarsløs overfor en som er bevæpna. Enda mer gjelder det klassene som står overfor hverandre i samfunnet: Den herskende klasses makt hviler til sjuende og sist direkte på bajonettene. Hær og politi er statens innerste kjerne - dens voldsapparat. Kontrollerer borgerskapet staten, er det de som dikterer i samfunnet. Kontrollerer arbeiderklassen staten, er det de som dikterer. Noen mellomveg mellom borgerskapets og proletariats diktatur eksisterer bare i hodene på liberalerne, sosialdemokratene og revisjonistene.

Sosialisme er proletariats diktatur på et visst utvikla stadium. Av sosialisme må vi kreve i tillegg at produksjonen i hovedsak foregår etter kva folk trenger og ikke etter et mindretalls profittbegjær. Dessuten krever vi av et sosialistisk samfunn at det eier de viktigste produksjonsmidlene (maskiner, fabrikker osv.) Staten må ha kontroll over nøkkelledene i produksjonen (f.eks. produksjonen av maskiner - tungindustrien), men privateiendom kan godt eksistere i en viss grad. Men utviklinga må gå i retning av privateiendommens fullstendige opphevelse og at arbeiderklassen stadig befester sin stilling. Dette er vårt siste krav - at samfunnet nærmer seg kommunismen.

SOVJET IDAG - PRODUKSJON ETTER PROFITT.

I Sovjet eier idag staten nesten alle produksjonsmidlene. I Norge erier også staten mange store monopoler (Statoil, NSB, Vinmonopolet, Jernverket i Mo i Rana osv.) I Italia - et land med sterke fascistiske trekk - eier staten 40 % av alle produksjonsmidlene.

Det er store forskjeller på disse 3 landnes statsbedrifter. Men felles for dem er det at ikke arbeiderne styrer bedriftene og produserer etter eget behov, men at statsbyråkratiet og direktørene i felleskap skummer fløten av arbeidernes slit. I Sovjet er det den lokale direktøren som bestemmer hva som skal produseres, hvor mye som skal produseres til hvilke priser (innfor en viss ramme) og hvordan produksjonen skal organiseres. Direktørenes fortjenester bestemmes direkte av bedriftens profitt. Profitten blir inndelt i fond - blant annet et fond for materielle stimuli. De siste 4-5 åra har 80-85% av dette forndet gått i bedriftsledelsens egne lommer (Albania today 4/73. Beregna etter offisiell russisk statistikk).

Bedriftslederne setter alt inn på å øke profitten - han gir blanke i om det tjener samfunnet som helhet. Akkurat som i Norge. Og akkurat som i Norge forsøker direktørene å skjære ned på kostnadene ved produksjonen - ved å sette ned lønninger, rasjonalisere bort arbeidere og effektivisere produksjonen. På denne måten kommer direktørene i uforsonlig motsetning til den russiske arbeiderklassen - deres interesser er som ild og vann.

ANGREP PÅ ARBEIDERNE LEVESTANDARD.

Slik har det ikke alltid vært i Sovjet. Denne utviklinga har foregått gradvis etter Chrustsjovs makt-overtakelse - ved en rekke økonomiske reformer. Makthaverne i Kremli sier også åpent at hensikten med reformene var å stille profitten på kommandoplass i produksjonslivet. Men mindre åpent har de fortalt om reformenes direkt innflytelse på levestandarden til

vanskelig å vite noe om omfang og styrke. Sovjet er folk flest i Sovjet. Prisene har steget, husleiene har steget, det har foregått en forlengning av arbeidstida og arbeidsløsheten har økt. ("Industrial Workers in USSR" (Soviet studies series. London 1967.) melder om nesten 20% ledighet).

En slik utvikling går ikke upåakta. Der det er under trykkelse, er det også motstand. Den sist tida har det klart foregått et oppsving i streikekampem, men det er lukket som en østers.

STATSBYRÅKRATIET.

Et utbyttersamfunn som møter motgang fra folket vil alltid foreta ganske bestemte mottiltak: Det vil styrke sitt voldsapparat. Nettopp slikt skjer i Sovjet idag. Da er vi tilbake til utgangspunktet: Hva slags samfunn er egentlig Sovjet? De økonomiske reformer har styrket direktørenes makt på arbeidernes bekostning. Profitten er gjennomført som livenerve i produksjonen. Men det avgjørende spørsmålet står igjen: Har arbeiderklassen også mista herredømmet over statsapparatet? Svaret har gitt seg sjøl. Når våpnene spys ut i masseomfang fra de russiske statseide maskiner, så er det fordi de skal brukes mot landets og utlandets kjempende masser.

Hvis arbeiderklassen hadde kontrollen med statsapparatet ville det selvsagt bety at arbeiderne brukte staten til å stoppe direktørenes utbytting. Slik er det bare ikke. Tvert imot har det russiske statsapparatet understøttet direktørenes og gått i spissen for å gjennomføre "de økonomiske reformene" og andre reaksjonære tiltak. Direktørenes i Sovjet er helt avhengig av

statsbyråkratiets velvilje. De er ansvarlige overfor byråkratene og kan avsettes om de ikke passer jobben sin. Hvem er så disse byråkrater? De utgjør kjerna og ledelsen i det nye borgerskapet. De innehar de sentrale posisjonene i stats- og militærapparat, innen militæret vitenskap og kulturliv. De har privilegier og lønninger langt mer gunstig enn direktørene. De er alliert med direktører og har en sosial støttetropp her. Sammen med direktørenes har denne gruppa med statsbyråkrater kollektiv eiendomsrett til produksjonsmidlene. Privat eiendomsrett eksisterer altså ikke. Likefullt er Sovjet et samfunn der det eksisterer en klasse direkte avhengig av å utbytte den russiske arbeiderklassen. Sovjet tilfredstiller ikke på ingen områder kravene vi stiller til et sosialistisk land. Tvertimot, Sovjet er et statskapitaistisk land.

SOVJET - ET FASCISTISK LAND.

Statsbyråkratiet i Sovjet har erobra makta i staten fra proletariatet. I perioden 1953 (da Stalin døde) til 1956 har det pågått en kontrarevolusjon i Sovjet. På alle områder har den nye overklassen undertrykt de demokratiske rettighetene folket hadde under sosialismen. De borgerlig-demokratiske rettighetene (ytrings-, presse- og organisasjonsfrihet, rettssikkerhet osv.) som iallfall tildels fungerer i Norge, eksisterer overhode ikke i Sovjet. Tvertimot bygger det russiske klasseveldet seg direkte og åpent på terror og våpenmakt. Enhver opposisjon blir trampet ned. Sovjet er et borgerlig diktatur, ikke av demokratisk type, men av fascistisk. De nye herskerne i Kreml har

OM UTVIKLINGA I SOVJETØKONOMIEN I DEN SISTE TIDA:

I dag eksisterer det ca. 50 000 industribedrifter. Det foreligger nå planer om å sentralisere disse til noen tusen såkalte "kombinater". Utviklinga er allerede i gang.

Jahn Otto Johansen kommenterer også denne utviklinga i Arbeiderbladet 150/1974. Han sier: »Den mest interessante nyskapningen i sovjetisk økonomi i den seinere tid er de industrielle bransjesammenslutningene, eller konserner, som ville være et dekkende vestlig uttrykk. Nyskapningen har vært forberedt en tid og en rekke steder i Sovjetunionen var man allerede i gang med å opprette slike bransjesammenslut-

ninger, da ministerrådet gjorde det formelle vedtaket på forsommeren ...»

Da jeg ba en sovjetisk fabrikkdirektør om å beskrive det nye systemet, sa han rett ut at det best kunne sammenliknes med konsernene i vesten. Og ikke bare sammenliknet han dem med vestlige konserner, men han begrunnet også den sovjetiske nyskapningen med at erfarinene i de kapitalistiske land hadde vist at slike sammenslutninger var mer rasjonelle.

Motto: Fram for monopolkapitalen. I Sovjetøkonomien har vi statskapitalisme, en stadig sterkere monopolisering av produksjonsmidlene og en overklasse som stadig mer åpenlyst viser et fascistisk ansikt. I motsetning til f. eks. USA, er Sovjetsystemet mye mindre hemma av innbyrdes strid mellom flere monopoler. Disse sakene kan bare gi et resultat: En aggressiv imperialistisk makt.

rusta seg til tennene med sikte på angrep. På det viset følger de opp de verste Hitler-fascistiske tradisjonene. Hvilke konsekvenser dette får for resten av verden - bl.a. Norge, skal vi se på seinere.

TOMMY.

Dette har vi funnet i Dagbladet.

Klasse-sillet i Sovjet øker

Nina Danilova, mor til sju barn, forteller at en av hennes sønner gikk en tur i regnet en dag i farens store arbeidsstevler. «Han kom tilbake i meget dårlig humør og fortalte at hans nye kamerat, sønn av en høyt kvalifisert spesialist, hadde gjort narr av støvle hans. Jeg sa at vennene hans var dårlig oppdratt og bad ham ikke ta hensyn til hva han sa, for jeg hadde ikke råd til å gi ham nye støvler akkurat da. Våre barn vet at vi ikke tjener nok til å kjøpe luksusvarer, så her har det aldri vært spørsmål

om transistorradioer eller bukser av noe spesielt snitt. De vet at de kan kjøpe seg sånt når de begynner å tjene penger selv.

Men det er mange unge sovjetborgere som har penger til å kjøpe håndopptakere, transistorradioer, motorsykler og «moteriktige» klær, enda disse varene er meget dyrere i Sovjet enn i vest. Handelen foregår ofte på svartebørsen, som har en livlig omsetning i de store byene, og pengene kommer fra foreldre som blir riket lønnet av sovjetsamfunnet både med penger og privilegier.

Forleden dag kunne man se en gjeng Moskva-ungdommer spise en utsett middag, med cham-

pagne, på en dyr restaurant. Guttene og piken var smart kledd i klær av utenlandsk snitt og de rekte amerikanske sigaretter.

En av guttene forklarte at faren hans var diplomat og at han kjøpte med seg saker og ting fra utlandet når han kom hjem. «Dessuten kjøper vi mye av utenlandske turister.

Andre familier får kanskje tillatelse til å gjøre sine innkjøp i butikker som er reservert for regjeringsmedlemmer og avdelinger innen kommunistpartiet. Slike forretninger har ikke noen skilt og blir vaktet for at ingen «uvelkomme» skal slippe inn.

Sovjetborgere som har vært i utlandet eller får inntekter fra utlandet, kan vekse sin harde valuta i spesielle kuponger som gjelder som penger i disse spesialforretningene for mat, klær og jernvarer av alle slag (og av et bedre slag enn i de ordinære butikkene). Det finnes også særlige sykehus og

apoteker hvor man kan ta bedre pleie og medisiner enn flertallet kan få, lik som det finnes leiligheter og hytter i forstedene reservert for en viss gruppe mennesker.

Dørene til bedre grunnskoler, hvor man lærer fremmede språk, til de beste høyskoler og universiteter åpner seg også lettere for noen barn enn for andre. Billetter til de beste konserter, teaterforestillinger og spesielle begivenheter — som La Scala-operaens gjestespill nylig — blir holdt unna salg og distribuert til lojale embetsmenn og partimedlemmer.

Serlig ved Svartehavet ligger det mange sommersteder som bare er forbeholdt regjeringsmedlemmer, høye militære og betrodde partimedlemmer. Kommunistteoretikere hevder at Sovjetunionen nå befinner seg på et stadium man kan kalle framveksten av en «videreført sosialisme» med to offisielle klasser, bønder og arbeidere, dessuten et «lag» intellektuelle.

Gå ut i produksjonen!

Det er en sak som kommer for lite fram i forslaget til beretning, og det er proletariseringa av Rødt Ungdom. Jeg mener tida nå snart er inne for å gjøre Rødt Ungdom om til et ungdomsforbund som er i stand til å lede arbeiderungdommens kamp.

Derfor mener jeg vi må legge vekt på at folk som er ferdig med skolen, enten det er ungdomsskolen eller gymnas blir industriarbeidere. Det er ikke noe galt ved å være kroppsarbeider, og det er ikke de intellektuelle som er det viktigste

å vinne for revolusjonen, revolusjonen er arbeidermassenes sak, først og fremst.

Noen vil kanskje mene at å avbryte skolegangen etter artium er tungt og kanskje til og med feilaktig. Dette mener jeg er en borgerlig innstilling, all den tid vi er kommunister og kjemper for arbeiderklassen. Da må vi også være villige til å gi avkall på å ligge lenger om morgenen og også kvitte oss med alle slags karriere-drømmer.

en lesende arbeiders spørsmål

Hva med GYMNASJENTENE ?

Eg synes at debatten om den ideologiske og den materielle undertrykkinga av skulejentene har vore litt uklar. Eg prøver meg derfor med dette innlegget.

Det har vore stor semje i debatten om at den materielle undertrykkinga er viktigast. Kan det då vere riktig at jentene i nokre år av livet sitt er hovudsaklig ideologisk undertrykt. Eg har vansekleg for å sjå at dette kan stemme.

Lat oss sjå på situasjonen til gymnasjentene.

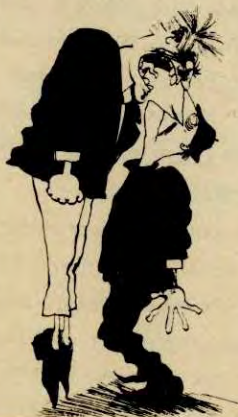
- det kostar å halde ein gymnasiast på skule. Mange gymnasiastar må

bo heimefrå under utdanninga.

Dette går utover jentene, dei kjem i siste rekke når det gjeld utdanning. Kampen for høgare stipend og lån er såleis både eit krav som er felles for gutar og jenter, og samtidig eit krav som går speielt på jentene sin situasjon.

til nå har gymnasjentene ofte vore omhandla som ei einsarta gruppe. vi veit imidlertid at på gymnaset finst jenter fra alle klasser, og at borgerskapet er forholdsmessig høgt representert. Mange jenter som kunne tenkt seg utdanning, tek ho likevel ikkje. Dette gjeld

debatt

spesielt døtre av arbeiderklassa. Det er vanskeleg å samle desse jentene til kamp for utdanningi og med at dei er spredd rundt om jentene som går på gymnaset å føre kamp for å jentene skal ha reell rett til utdanning.

"Ei nskapskulen" er den viktigaste framstøyten mot gymnasiastane. Eg kan ikkje forstå anna enn at denne vil sjerpe også den særskilde undertrykkinga av jentene. "Einskaps-

skulen" må analyserast også utifrå at han vil føre til ei forverring for jentene spesielt. Dette er ei oppgåve for hente-gruppene på gymnasa. Dersom "Einskapskulen" er den viktigaste materielle framstøyten overfor gymnasiastene, så trur eg at at ahn vil få viktige konsekvensar for den særskilde undertrykkinga av jentene.

Sjølsagt er jentene også ideologisk undertrykt. Andre har skrive om denne før, så eg skal ikkje ta opp

igjen det. Eg meiner i alle fall at denne undertrykkinga er underordna på gymnaset, at gymnasiastj jentene er hovedsaklig matrielt undertrykt.

Guttrom, Sørlandet

Denne artikkelen vart litt lang, kortgjørne ned dersom det er nødvendig. D.S.

Om vår kulturpolitikk

M-l-bevegelsen har på flere vis ågtt i spissen for den progressive kulturutviklinga i Norge i den seinere tida. Gjennom diskusjoner har vi stadig kommet fram til en bedre forståelse for kulturarbeidets plass i den politiske kampen. Vi har utviklet kommunistiske linjer på kultur, vi har fostret kulturaktivister, vi har skapt mye bra kultur sjøl, vi har arbeidet aktivt og ledende i organisasjoner som Kulturfronten, Samspill, forskjellige teatergrupper osv. Dette har ført til at progressiv kultur har hatt et sterkt oppsving de seinere åra., og at vi sjøl har fått en økende forståelse for kulturens betydning og for hvoddankommunister kan være ledende på dette området.

BRA KULTUR - KOMMER IKKE AV SEG SJØL.

I en slik situasjon er det viktig at vi satser hardt på å utvikle dette arbeidet videre. Vi som skriver det mener at det fremdeles er en del borgerlige oppfatninger innad i bevegelsen med hensyn til forståelsen for kunst og kultur. Vi mener at denne dårlige sida i kulturarbeidet vårt kan oppsummeres i ideen om at kultur er noe spontant, noe inspirasjonsmessig og noe metafysisk, det vil si at vi uten å ville det har tatt med oss endel ideer som hører borgerkapet til. Og ikke helt har

greid å utvikle et materialistisk forhold til kulturarbeid.

Å ha et materialistisk forhold til kultur betyr at en må bekjempe ideen om at god kultur kommer dettende ned fra himmelen inn i hodene på folk som har medfødte anlegg i den retning. Progressiv kultur krever tvertimot hardt politisk arbeid. Det vil si studier, disjunksjoner, praksis og oppsummering av erfaringer. I tillegg til selve utforminga av kulturen. På denne måten er massene selve drivkrafta bak progressiv kultur.

På sommerleirene blir det ofte alment oppfordret til kulturaktiviteter. Men dessverre ofte uten at dette blir fulgt opp med rettledning for hvordan oppgavene skal løses. Ofte uten at det blir lagt opp til diskusjoner direkte tilknyttet selve oppgavene. Ofte uten at det blir avsatt tilstrekkelig tid til å arbeide med kultur. Vi mener at disse tingene må sees på som like viktige deler av sommerleirene som de politiske diskusjonene og det kollektive livet ellers.

Vi mener altså at dette er idealisme i kulturarbeidet. Bare en tar seg 5 minutter mellom gruppediskusjonene og middagen oppstår sketsjer, tekster og melodier spontant av seg selv, for de som har "grepet om gitaren" vil nok tilfeldigvis dukke opp.

Dette fører til at alt for få får anledning til å utvikle seg politisk med hensyn til kulturarbeid. Selv om ganske mange "er med på noe" i løpet av leiren.

En annen følge er at det utvikles ganske mye unødvendig slagordpreget "plakatkunst" på sommerleirene. Vi mener ikke at dette kommer av at folk ikke er "gode nok"! Men at de materielle forholda ikke er lagt skikkelig til rette. (Diskusjoner, systematisk veiledning, tid) Dette har bedret seg noe de siste åra, men vi har alt for langt igjen ennå. Parolen "bekjemp perfreksjonismen" kan være riktig hvis den forstås på kommunistisk vis. Nemlig at alle skal være med på kulturarbeid selv om de har "dårlig sangstemme" eller ikke er "flinke til å spille på gitaar". Men parolen bør ikke bety at en skal gjøre framførelser så bra som mulig, at en ikke skal prøve å utvikle både detpolitiske og det kunstneriske nivået blant de som deltar. Framførelsen må tas alvorlig på fordi den skal framheve og tjene det politiske innholdet.

Mao sier om formen: "Et felles trekk ved all litteraturen og kunsten til alle utbytterklasser under deres forfallsperiode, er motsigelsen mellom deres reaksjonære politiske innhold og deres kunstneriske form.

Det vi krever er enhet mellom politikk og kunst, enhet mellom form og innhold, enhet mellom det revolusjonære politiske innholdet og en mest mulig fullkommen kunstnerisk form. Kunstverker uten kunstneriske kvaliteter har ingen kraft, hvor progressive de enn er politisk. Derfor bekjemper vi både tendensen til "plakat- og slagord-stil", som har korrekte politiske syn, men som mangler kunstnerisk styrke. I spørsmål om litteratur og kunst må vi føre kamp på to felter."

FORSLAG TIL FORBEDRING.

For å være konstruktive og konkrete har forslag til bedrign:

1. Det må settes skikkelig tid til kulturarbeidet på sommerleirne, på samme måten som for eks. gruppediskusjoner og plenums-møter er lagt inn i timeplanen.
2. Dette må følges opp med diskusjon på kultur. Vi synes det på første eller andre leirdag kunne være passelig med en innledning om spørsmål som progressives forhold til kultur, hvordan produsere kultur, viktigheten, form/innhold osv. Dette skulle slett

ikke å bli noen dyptpløyende teoretisk analyse, men endel fornuftige politiske betraktninger lagt fram på kommunistisk vis.

3. Før leiren bør det fra leirledelsens eller partiets/forbundenes sentrale hold tas kontakt med de mest rutinerte kulturkadrene for å sikre at disse kan være drivende i arbeidet med
 - A å utforme ei riktig line på kulturen
 - B legge opp en systematisk plan for å utvikle det formmessige og innholdsmessige nivået
 - C forberede en del emner det er viktig å satse kulturarbeid på
 - D trekke massene med i størst mulig grad.

Et eksempel på dette er at de kulturansvarlige bør tenke skikkelig over hvilke allsangger som skal trykkes opp, og sørge for at dette blir gjort. Videre bør kulturen ansvarlig brukes

til å lære folk disse sangene godt, eventuelt arrangere sangene for flere stemmer osv.

På enkelte leire har det vært en kulturansvarlig. Dette er for lite, og kontakten med massene på leiren kan ikke sikres på denne måten.

Som kommunister må vi forstå at ingen andre former for propaganda kan være så effektive politiske våpen som kulturen hvis den brukes riktig. Ved hjelp av kulturen er det mulig å belyse problemer fra en ny og uvant side, stille motsigelser skappt og aktivisere massene i stor skala. Dessuten vil vi med et godt kulturpolitisk arbeid nå ut til store deler av massene vi ellers vanskelig kan greie.

Er vi enige om den politiske betydningen av kulturarbeid, må vi ta konsekvensen av det. Bøtjemp idealisme i kulturarbeidet! Bring bevegelsen framover ved å kjempe for en materialistisk linje på kultur!

Storstyret.

er jazz upolitisk?

I siste Bolsjevik står det et innlegg om jazz, som er et forsvar for MAIs utgivelse av en LP med gruppa Moose Loose. Jeg har sjølt ikke hørt LPen, og kan derfor ikke gi meg inn på en kritikk av den. Likevel vil jeg påstå at argumentasjonen for utgivelsen i innlegget halter kraftig. Det snakkes hele tida om form, dvs. om "komplisert" form er like bra som enkel form, om jazzen som musikkform er undertrykt osv. Ikke med et eneste ord kommer innsenderen inn på hvilket innhold musikken til Moose Loose har! Etter min mening har all musikk et bestemt klasseinnhold. Innholdet avspeiler komponistens klassebakgrunn

og miljø, samt hans/hennes politiske ideer. Innholdet er sjølsagt lettest å analysere i musikk med tekst, men det betyr ikke at vi skal oppgi analysen av instrumental-musikk. I flere hundreår har borgerskapet (og føydaladelen) hevdet at det fins "Absolutt musikk", dvs. musikk uten innhold. Det har de gjort for å dekke over klasseinnholdet. Hvilket innhold har plata til Moose Loose? Om plata er progressiv, avgjøres etter min mening av dette spørsmålet. Sjølt skal jeg ikke gi meg inn på å svare, da jeg bare har hørt gruppa så vidt en gang. Jeg kan godt

tenke meg at mange jazz komponister har et helt ubevisst forhold til innholdet i det de skaper. En diskusjon om innholdet kan kanskje hjelpe progressive jazz folk til å løse ubevisst progressive stykker, der komposisjonen og tittelen, tar sikte på å uttrykke bestemte ideer.

For øvrig. Innsenderen sier: "Bandets musikk har utvilsomt amerikansk-inspirerte trekk. Likevel er det viktigere at disse trekkene ikke er satt inn i en kommersiell ramme-bandet spiller for musikkens skyld ikke for pengas". Den slags vurderinger synes jeg bidrar til å avpolitiserer musikk-kritikken. Det avgjørende er vel ikke om bandet spiller for å tjene penger (Hvordan kan profesjonelle musikere la det være?) Om man spiller borgerlig jazz med edle motiver endrer ikke saka.

GUNNAR

Enkelt kamerater jeg har snakka med, har ment at Rød Ungdom burde ha slutta opp om "Ungdomsaksjonen mot rusgift". Jeg mener det er helt riktig at vi ikke deltar. Også Førbundet mot rusgift (FMR) står på ei gal linje i denne kampen. Det blir vår oppgave å slåss gjennom en riktig politikk i FMR og reise kampen mot rusgiftene på et riktig grunnlag.

I korthet går deres feilaktige politikk ut på følgende:

- Alkoholtradisjonen er den viktigste årsaken til rusgiftproblema.

"Ungdomsaksjonen mot rusgift" står for en borgerlig politikk

D.v.s. at det er vanlig og akseptert at folk drikker og blåser, og at alle derfor gjør det. Det viktigste blir derfor å bekjempe denne tradisjonen. Mer konkret betyr det å få folk til å innse at tradisjonen er årsaken til at de drikker/blåser, og få alle til å kutte ut alkohol fullstendig fordi de ikke skal føre tradisjonen videre.

- Den nest viktigste grunnen til rusgiftproblema er at det ikke er vanskelig å få tak i rusmidler. Det er derfor en viktig kamp å hindre at restauranter selger øl, gå imot at flere butikker skal få selge øl, gå imot nye vinmonopol osv. FMR kjemper også aktivt for ølmonopol for å gjøre det vanskeligere å få tak i øl.
- Økonomiske og sosiale forhold som dårlig betalt jobber, arbeidsløshet, press på skolen, mangel på steder å være, vanskelige familieforhold osv. sees bare på som medvirkende årsaker.
- Når det gjelder hva som er verst med misbruket, er analysene uklare. Jeg har inntrykk av at fysiske skader, sosiale problemer og passivisering settes på like linje. Passivisering sees forresten på som en ting i seg sjølv. Det sies ikke noe om passivisering i fra hva.

Dette er en fullstendig gal politikk. Det retter først og fremst kampen mot ungdommens ideer og holdninger, og blir derfor en kamp mot ungdommen. Dermed mot mulighetene til å få tak i alkohol - en politikk som fører til at en får massene imot seg, og som ikke betyr noe redusering av forbruket. I sin konsekvens er det derfor en borgerlig linje for kampen.

Jeg mener at årsakene til rusgiftproblema blant ungdom er den materielle og ideologiske undertrykkinga som borgerskapet utøver. Jævlige

arbeidsforhold, stress og press, pendling mangel på steder å være, dårlig økonomi osv. legger grunnlaget for disse problemene. Det er forhold som vi ønsker å komme bort fra. I et forsøk på komme bort fra jævelskapen tyr mange til rusmidler. På den måten glemmer en virkeligheten ei tid. Borgerskapets ideologi forsterker problemene og fremmer bruken av rusgifter. Vi blir lært opp til å slåss mot hverandre for å komme fram, får høre at det ikke er noe å

gjøre med det som er galt, idealet er å bli noe stort, men du får høre at du ikke betyr noe osv. Samtidig fremmes ideer som "ta deg ei fyll og slapp av" og om den hyggelige kvelden med øl eller "Gordons".

Borgerskapet er tjent med rusgiftbruk blant ungdommen. Passiviseringa fører til at det ikke blir reist kamp for å forandre forholda. I tillegg kommer at borgerskapet tjener store summer på salget.

Fienden vi står overfor i kampen mot rusgiftmisbruket er derfor ikke "tradisjonen", men borgerskapet og den politikken og ideologien det står for. Kampen må reises mot de jævlige forholda ungdommen har. Gjennom denne kampen forandrer vi grunnlaget for problemene. Når læringer f.eks. får et bra sted å bo i stedet for å måtte bomme på

et trangt kott, tar en vekk mye av grunnlaget for at endel drikker. Gjennom å aktivisere folk i kampen og ved å vise folk hvilken funksjon rusgiftene har for borgerskapet og for folket, føres kampen videre. Sjølsagt skal vi også gå imot "tradisjonen" som at "fest uten fyll er ikke fest" og at en må ta noen øl hver torsdag, men det kan aldri bli det viktigste, og det vil aldri fjerne problemene.

Til slutt har jeg lyst til å trekke en sammenlikning med kvinnekampen. Den feministiske linja retter kampen inn mot mannen og mot holdninger, og ikke mot borgerskapet og de materielle forholda som kvinnene har som mangel på arbeid, mangel på daghjemsplasser, ikke sjølbestemt abort osv. Den proletærelinja i kvinnekampen retter nettopp kampen mot dette, og sier at gale holdninger og mennenes gale innstilling og praksis bekjempes i sjølve kampen og gjennom gradvis overbevisning. Det skulle være enkelt å se likhetene med linjene i alkoholdebatten. Det hjelper ikke om "Ungdomsaksjonen mot rusgift" tar opp enkelte bra paroler eller om nyfeministene støtter progressive kvinnekrav. Som politiske retninger er de begge borgerlige.

Nils.